

Livet kan rådne for os.

Midfaste

Johs. 6.24-35

Politikeren Søren Papes pludselige død, 52 år gammel, var en øjenåbner for os alle. Vi ved at døden ånder os i nakken. Vi bliver ikke yngre. Men måske heller ikke ældre. Men hans død, der konstant blev omtalt i medierne, gjorde det tydeligt for os, hvor sårbare vi er. Endnu engang må vi se i øjnene at livet ikke kan sættes ind på en konto og hæves når vi engang får tid til at leve det. Livet skal hæves hver dag. Da jøderne vandrede i ørkenen, fik de manna at spise. De gemte det i krukker, og da de åbnede krukkerne var det råddent. Sådan kan det også gå med vores liv, hvis vi udsætter at leve det. Livet kan rådne væk for os. Men samtidig med at vi er bevidste om, at vores liv kan ende hvert sekund ligesom det skete for Søren Pape, skal vi også hver dag leve i tillid til at der venter os en smuk dag i morgen. Morgendagen er også i Guds hænder. Vi bliver, hvad vi venter på. Og hvis vi venter på en god dag i morgen, vil det gøre dagen i dag endnu bedre. Det er ikke muligt at øve sig på at dø og alligevel... Hvis vi er taknemmelige for alt det vi får fra Kristus, hvis vi kan sige "alle gode gaver kommer ovenned", og hvis vi ikke tøver med at tage de chancer som vi får, bliver det måske lettere at slippe livet den dag sygdom og død rammer os.

Vær ikke egoistiske – også efter døden

Der er mange der fremturer med, at vi skal skrive vores sidste vilje ned. Vi opfordres til at notere om vi ønsker at blive kremeret eller om vi skal kistebegraves, hvor vi skal hvile og så videre. Udmærket ide hvis det kan få os til at blive lidt mere bevidste om døden og dermed bevidste om livet. Men det ville være en god ide også at lade de pårørende få lov til at bestemme hvordan de vil have ens begravelse. Hvis vi har været egoistiske hele livet, hvorfor så fortsætte med at være egoistiske i døden. Vores pårørende ville måske have glæde af, at vi havde et gravsted på kirkegården i stedet for at de fulgte vores ønsker om askespredning i Øresund. Måske er der nogle salmer som vores kære kunne blive trøstet meget mere af end de salmer vi selv har valgt til vores begravelse. Lad det være sagt en gang for alle. Der er ingen grund til at være bange for at være til besvær efter sin død. Det er netop de pårørendes besvær med at komme til et gravsted, vande, plante blomster der kan være den bedste sorghjælp. Søren Pape har formodentlig ikke efterladt sin sidste vilje. 52 år gammel burde han have gjort det. Døden kan ramme i alle aldersgrupper. Det har formodentlig været hans forældre der i hans ånd har sørget for at han fik den begravelse han fik og tilmed et gravsted på en kirkegård nær Viborg, hvor hans nærmeste venner og bekendte kan komme og lægge blomster og tænde lys.

For meget brød – for lidt Jesus

I det danske samfund har de fleste af os nok hvad angår det materielle. Problemet i den vestlige verden er, at vi har for meget brød og for lidt Jesus. Vi er ved at drukne i brød. Vi kan ikke se andet end brødet. Og med brød tænker jeg på vores overflod, vores gigantiske lagre af mad i skuffer, køleskabe og dybfrysere, alle vores møbler og alt vores nips og alle vores mange opsparinger. På trods af disse gigantiske lagre er vi fortsat bange, bekymrede og glædesangste. Vi mangler Gud og værdier og traditioner, der kan give os den tryghed, som vi længes efter i et liv hvor vi pludselig kan falde død om eller rammes af forfærdelige sygdomme. Men det glædelige ved evangeliet på denne søndag er, at vi ser sammenkædningen mellem det materielle og det åndelige. Mellem Gud og brød. Ligesom Jesus engang ved sit bespisningsunder i Galilæa, hvor han mættede 5000 med få brød og fisk, kunne se at de åndeligt interesserede mennesker, der var mødt op for at høre og se ham, havde brug for mad og drikke til deres kroppe, ved Guds søn også at vi ikke bare kan nøjes med mad og drikke. Vi må også bispises med hans ord, så frygten for liv og død dulmes i os. Det er derfor man kan være bange for at vi, med alle de mange måltider vi serverer i kirken, har mere travlt med at bispise folk med mad end med Guds ord. Jesus siger i evangeliet i dag: Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv. Og dermed mener han, at livet ikke kun handler om at overleve. Det handler også om at leve for nogen eller for noget.

Jesus prepping

I forbindelse med krigen mellem Ukraine og Rusland har mange regeringsledere antydnet at krigen i Europa kan brede sig. Det har fået nogle folk til at hamstre, man kalder det prepping, så de er forberedte med vand og mad og batterier etcetera, hvis en krig skulle bryde ud. Politikeren Søren Espersen skriver i BT at han har samlet et depot af mad og vand i tilfælde af krig. Jeg skal ikke gøre mig klog på om det er en god ide. Men man kunne overveje om man skulle hamstre livets brød, Guds søn, der vil have større betydning for os under en eventuel krig end mel og gær og toiletpapir. Eller sagt på en anden måde. Vi må tage Jesus til os i fredstid og tro på, at han vil være med os, hvad enten vi er i krig eller ej, hvad enten vi er raske eller syge, hvad enten vi lever eller er døde. Åndeligt må vi være rustet - også til dårligere tider. Det er ikke nok at ruste sig udelukkende materielt. Siden de første mennesker befolkede vores planet, har der været troende. Det kan vi se i stenaldergrotter, hvor religiøse malerier er efterladt. Vi kan se det i diverse arkæologiske udgravninger. Og når der fortsat i dag er troende mennesker, må det skyldes at de troende har haft nemmere ved at klare sig i krig, i hunger, under misvækst og sygdom end ikke troende. De har støt på at der har været en gud med dem. Det er derfor så vigtigt at vi i gode og onde tider har det åndelige brød, Jesus Kristus, med os. Det er en god ide, i overført betydning, at hamstre ham og have åndelige

ressourcer, livets brød, vi kan tappe af. Hvad hjælper det, hvis vi har huset fyldt af mad og vand og beskyttelsesdragter, hvis vi ikke tror på at vi har Jesus Kristus ved vores side hvad end der sker. Gud i vold. Amen.

